

значення, але стало ще більш актуальним для розв'язання сучасних проблем нормального відтворення робочої сили, підвищення життєвого рівня народу, а стосовно до України та до всіх країн СНД, і для пошуку шляхів виходу з глибокої кризи, у якій вони опинилися. У сучасних умовах усі ці проблеми потребують подальшої розробки, що допоможе скоріше побудувати ринкову економіку в Україні та інших країнах СНД.

Таким чином, вартість відтворення робочої сили є основою складовою її ціни на ринку праці. Вартість робочої сили, на відміну від вартості інших товарів, багато у чому визначається потребами її відтворення, а не тільки ринковими регуляторами. Суб'єктивне сприйняття об'єктивних економічних умов купівлі-продажу робочої сили деформує процес утворення її вартості.

Охарактеризовані вартість і ціна робочої сили як економічні категорії, розкриті їх трактування в різних економічних школах та обґрунтовано, що заробітна плата як ціна робочої сили, її реформування в умовах трансформаційної економіки сприяють підвищенню продуктивності праці, якості робочої сили й ефективності виробництва – усе це становить наукову новизну статті.

Література: 1. Колот А. До проблеми розвитку теорії розподільчих відносин // Україна: аспекти праці. – 2008. – №8. – С. 3 – 12. 2. Новак І. Соціальний пакет як механізм удосконалення оплати праці // Україна: аспекти праці. – 2008. – №2. – С. 6 – 12. 3. Лебедева С. Регулирование заработной платы и обеспечение устойчивого экономического развития: методологические и методические подходы // Україна: аспекти праці. – 2008. – №8. – С. 12 – 22. 4. Дятлов С. А. Рабочая сила в системе рыночных отношений. – М.: Изд-во Санкт-Петербургского ун-та экономики и финансов, 1992. – 116 с. 5. Долан Э. Дж. Экономикс: Англо-русский словарь-справочник / Э. Дж. Долан, Б. И. Домненко. – М.: Лазурь, 1994. – 554 с. 6. Макконнелл К. Р. Экономикс: Принципы, проблемы и политика. В 2 т.: Пер. с англ. / К. Р. Макконнелл, С. Л. Брю. – 2-е изд. – М.: Республика, 1995. – 800 с. 7. Маршалл А. Принципы экономической науки: В 3 т.: Пер. с англ. — М.: Прогресс, 1993. – 1074 с. 8. Павловська О. Вплив доходів та заробітної плати на зайнятість населення // Україна: аспекти праці. – 2008. – №4. – С. 3 – 8. 9. Осовська Г. В. Управління трудовими ресурсами / Г. В. Осовська, О. В. Крушельницька. – К.: Кондор, 2003. – 223 с. 10. Спасенко Ю. Ринок праці кваліфікованої робочої сили: стан та умови ефективного розвитку // Україна: аспекти праці. – 2007. – №4. – С. 15 – 21. 11. Разные институты – разные мнения. Информация о заседании секции Научного Совета Минтруда РФ // Человек и труд. – 1996. – № 1 – С. 87 – 88. 12. Кокин Ю. Заробітна плата як стоїмость робочої сили і распределение по труду // Человек и труд. – 1996. – №10. – С. 70 – 72. 13. Минин Э. В. Цена рабочей силы и заработная плата в рыночных условиях. — М.: Научный центр профсоюзов, 1996. — 95 с. 14. Шелешкова С. Заробітна плата як мотиваційна складова продуктивної зайнятості / С. Шелешкова, Ю. Спасенко // Україна: аспекти праці. – 2006. – №2. – С. 9 – 16. 15. Баландя А. Фактори збалансованості ринку праці та безпеки суспільства: проблеми співвідношення // Україна: аспекти праці. – 2008. – №5. – С. 25 – 31. 16. Крищенко К. Удосконалення організаційно-економічного механізму управління оплатою праці // Україна: аспекти праці. – 2007. – №6. – С. 9 – 16. 17. Ушенко Н. Умови та фактори підвищення продуктивності використання людського капіталу України // Україна: аспекти праці. – 2008. – №5. – С. 37 – 45. 18. Економіка України за січень-листопад 2008 року // Урядовий кур'єр. – 26 грудня 2008 року. – №244 – С. 6 – 7. 19. Закон України "Про Державний бюджет України на 2009 рік" // Урядовий кур'єр. – 30 грудня 2008 року. – №246 – С. 5 – 12.

Стаття надійшла до редакції
28.01.2009 р.

УДК 330.322.014

Марцин В. С.

ПОКРАЩЕННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОГО КЛІМАТУ – ПРІОРИТЕТНЕ ЗАВДАННЯ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

The problem of economy development strategy forming on the whole state level demands the investment activity managerial investigation, investment policy forming and realization.

Investment attraction points and cooperation with foreign investors peculiarities are considered, investment climate forming taking to consideration existing legal environment and financial stability in the country are outlined.

The attention is paid to business transparency, money export, government intervention into business, criminality high level. The an attention is concentrated on the legal economic protection of both national and foreign investors.

Важливість вказаної теми наукового дослідження обумовлює необхідність подальшого удосконалення механізму регулювання інвестиційних процесів та пошуку ефективних шляхів накопичення інвестиційних ресурсів. Інвестиційні процеси України є справою державної ваги і мають суттєвий вплив на розвиток ринкових відносин.

Останнім часом в інвестиційному кліматі відбуваються позитивні зміни, що особливо помітно при аналізі абсолютних величин. Негативно на інвестиційний клімат України впливає світова фінансова криза другої половини 2008 року, яка погіршила внутрішні інвестиційні умови.

Характеристика привабливості інвестиційного клімату є одним з критеріїв ефективності державного управління у сфері економіки, зовнішнього іміджу держави.

Аналіз економічних, політичних, правових, соціальних та інших чинників, які впливають на інвестиційний клімат, на національному, регіональному, місцевому, а також галузевому рівнях; конкретно на рівні окремого підприємства дозволяє інвестору оцінити інвестиційну привабливість та прийняти рішення щодо здійснення інвестицій. У свою чергу, інвестиційна діяльність безпосередньо відображає основні показники соціально-економічного розвитку країни. Сприятливий інвестиційний клімат дає можливість вирішити низку соціальних проблем, забезпечує високий рівень зайнятості населення, дозволяє оновлювати виробництво, проводити модернізацію і нарощування основних фондів підприємств, впроваджувати нові технології.

Проблема формування джерел інвестиційної діяльності в Україні стоїть сьогодні надзвичайно гостро.

Незважаючи на те, що владою давно задекларована інноваційно-інвестиційна модель розвитку, інвестиційний клімат в Україні залишається несприятливим. За оцінками Міністерства економіки, загальна потреба в інвестиціях для структурної перебудови економіки України становить від 140 до 200 млрд дол. США, а щорічна потреба близько 20 млрд дол. США. Обсяг необхідних іноземних інвестицій становить 80–100 млрд дол. [1, с. 36; 2]. За оцінками експертів Міжнародного банку реконструкції та розвитку, для досягнення належного рівня Україні потрібно загалом 40 трлн дол. США [3, с. 61]. Основними причинами скорочення інвестиційної активності є зменшення централізованих капітальних вкладень і відсутність необхідних фінансових ресурсів у більшості підприємств.

Потреби здійснення інвестиційних проектів в економіці України вимагають нарощування обсягів довгострокового

Таблиця 2

Рух прямих іноземних інвестицій в Україні (млрд. дол. США) [4, с. 39]

Показники	Роки			
	2006 I-півріччя	2007 I-півріччя	2008 I-півріччя	
У вигляді грошових внесків	1 624	3 578	5 822	
у %	-	220,3	162,7	
У вигляді майна	240	283	383	
у %	-	117,9	135,3	

Серед інших факторів формування сприятливого інвестиційного клімату можна назвати непрозорість бізнесу, вивіз грошей за кордон, недосконале трудове законодавство, високий рівень злочинності, надмірне втручання уряду у справи бізнесу, рівень ставок ввізного мита.

При формуванні інвестиційного клімату вагоме місце займає стан та динаміка зовнішнього боргу. Так, станом на 01.07.2008 року він збільшився на 15,5 млрд дол. США, тобто на 18,3%.

Характеризуючи структуру валового зовнішнього боргу за термінами до погашення продовжують домінувати довгострокові зобов'язання, хоча величина довгострокових кредитів має чітко виражену тенденцію до зниження (табл. 3).

Таблиця 3

Валовий зовнішній борг України станом на 01.07.2008 року (млн дол. США) [4, с. 63; 65]

Показники	Роки					
	2006		2007		2008	
	01.01	01.07	01.01	01.07	01.01	01.07
Сума	39 618	42 613	54 512	65 285	84 551	100 062
у %	-	-	137,6	153,2	155,1	153,3
Довгострокові кредити						
Сума	1 254	1 108	880	665	462	290
у %	-	-	70,2	60,0	52,5	43,6
Короткострокові кредити						
Сума	3 084	4 349	6 465	8 232	11 744	12 814
у %	-	-	280,4	189,3	181,7	155,7

Пріоритетним завданням державного регулювання інвестиційної діяльності є створення передумов для залучення коштів громадян та інших довгострокових ресурсів на рахунки в банках. Станом на 01.01.07 р. поза банками перебувало готівкових коштів біля 100 млрд грн, які становлять більше половини від запланованого обсягу залучених інвестицій в економіку України до 2008 р. [5].

Не сприяє створенню позитивного інвестиційного клімату і слабка система правового економічного захисту національних інвесторів, втручання органів влади у перерозподіл клієнтурі між окремими банками. Часто судові справи за цими питаннями розтягуються на роки, а прийняті рішення іноді просто ігноруються. Для цього необхідно законодавчо чітко зафіксувати, що банк завжди має повне право на повернення виданих кредитів, а позичальник не повинен мати жодної юридичної підстави, щоб уникнути відповідальності [8, с.117]. Неповорнення кредитних коштів є порушенням механізму грошового обігу, який призводить до недотримання державним бюджетом податкових надходжень, що могли б бути спрямовані на створення нових підприємств, спорудження доріг, житла, розвиток науки і нових технологій.

Переломним моментом в інвестиційному процесі може стати Державний бюджет України на 2009 р., який розроблений з урахуванням необхідності інвестиційного розвитку економіки [2]. Видатки інноваційно-інвестиційного спрямування державного бюджету збільшено порівняно з 2008 р. майже на 48% (38,9 млрд грн).

Підсумовуючи викладене, можна констатувати, що, незважаючи на незначне поживлення інвестиційної діяльності, в цілому інвестиційний клімат залишається несприятливим. Це обумовлює гостру нестачу інвестиційних ресурсів в економіці

кредитування. Саме довгострокові банківські кредити є необхідною передумовою структурної перебудови виробництва, його розширення та оновлення основних фондів. Зараз банки в довгострокові проекти дуже обережно вкладають свої ресурси, віддаючи перевагу проектам, здатним приносити великі прибутки в найкоротші терміни. Однак простежується зародження позитивних тенденцій у зміні структури банківських кредитів, поступово відбувається збільшення питомої ваги довгострокового кредитування. Про це свідчать дані табл. 1.

Таблиця 1

Довгострокові кредити, гарантовані Урядом та надані МФО (млрд дол. США) [4, с. 4]

Показники	Роки				
	2005	2006	2007	2007 I-півріччя	2008 I-півріччя
Сума	11,68	12,66	13,89	12,37	15,46
у %	-	108,4	109,7	-	124,9
Витрати на обслуговування та погашення довгострокових кредитних та боргових зобов'язань					
Сума	6,51	8,67	11,53	5,15	7,45
у %	-	133,2	133,0	-	144,7

Інвестиції надходять у державу тоді, коли є сприятливий інвестиційний клімат. Це полегшує формування вихідних тенденцій соціально-економічного розвитку народногосподарського комплексу; це є ознакою не тільки економічної, але й політичної незалежності.

Сукупність рішень та відповідних дій, скерованих на перетворення заощаджень у інвестиції, називають інвестиційним процесом. Окремо розрізняють інвестиційну діяльність. Вона лежить в основі інвестиційного процесу поряд з інвестиційною політикою, співпрацею та інвестиційним менеджментом, який передбачає управління інвестиціями в конкретній галузі економіки чи в розрізі окремої компанії. Інвестиційний процес – це більш обширне поняття, ніж інвестиційна діяльність, і їх не варто ототожнювати. Практика проведення економічних реформ в Україні показала, що внутрішні інвестиції є найсуттєвішим фактором макроекономічної рівноваги [5, с. 122].

Для досягнення стабільності в економіці держави від неї потребується виважена внутрішня політика. У зв'язку з цим актуальним стає вивчення прямої участі держави в інвестиційному процесі в умовах необхідності мобілізації інвестиційного потенціалу (ресурсів) країни.

Залучення іноземних інвестицій та співпраця з іноземними інвесторами є одним з головних аспектів, що визначає напрями та пріоритети міжнародної економічної діяльності України, форми її участі в європейських інтеграційних процесах, специфіку регіональної економічної політики [6].

Чистий приплив прямих іноземних інвестицій в економіку України за I-півріччя 2008 року становив 5,5 млрд дол. США. Це складає біля 6,4% ВВП. Якщо порівняти цей приріст з попереднім періодом, тобто I-півріччям 2007 року, то зростання складає біля 1,5 раза. Серед прямих інвестицій в Україну найбільше припадає на фінансову діяльність (28,3%) та операції з нерухомим майном, оренди та надання послуг підприємствам (20,3%) [4, с. 40].

Рушійні сили, які формують інвестиційний клімат, можна назвати факторами інвестиційного процесу. І тут, перш за все, треба виділити правове середовище. Воно є визначальним фактором формування інвестиційного клімату, збалансованого бюджету, сучасних технологій та сильного Національного банку. Однак цього недостатньо, щоб гарантувати нормальну інвестиційну діяльність [7].

Другим важливим фактором формування сприятливого інвестиційного клімату є фінансова стабільність в країні, яка вимагає окремого дослідження. Третім вагомим фактором слід виділити хід економічних реформ та результати їх впровадження. Економічні реформи – це запорука пом'якшення інвестиційного клімату, але вони, в свою чергу, вимагають теж інвестицій (табл. 2).

Україні і ставить під загрозу соціально-економічне зростання країни. Лише обґрунтована державна інвестиційна політика формування сприятливого інвестиційного клімату, забезпечення ефективної мобілізації інвестиційних ресурсів та дієвого управління ними є вагомими засобами усунення "інвестиційного голоду" в Україні.

Основними проблемами поліпшення інвестиційного клімату в Україні є: високе податкове навантаження, надмірна демонетизація ВВП, нестабільність політичної ситуації в Україні, невідповідність міжнародним стандартам, митні бар'єри, знецінення основного капіталу в матеріальному виробництві. Доки Україна не створить сприятливого інвестиційного клімату, тобто умов за яких українські та іноземні підприємці зможуть процвітати, Україна обділятиме сама себе, втрачати економічне зростання, робочі місця, доходи з податків, які можна було б збирати з таких підприємств [9, с. 5]. Український бізнес продовжуватиме діяти в тіні, з усіма викривленнями і втратами, що несе тіньова економіка для української господарської та фінансової політики, а іноземний бізнес просто сторонитиметься України.

Важливим питанням інвестиційного розвитку економіки України є пошук достатніх джерел інвестицій. Нині внутрішні інвестиційні можливості держави досить обмежені, а ринкові джерела інвестицій формуються повільно. Усе це зумовлює потребу в іноземних інвестиціях. Події, що впливають позитивно на іноземні інвестиції, – це розміщення українським урядом цінних паперів на європейському та азіатському ринках. Така дія робить країну більш відомою на міжнародних фінансових ринках, підвищує довіру до інвесторів, спонукає до співпраці з урядом.

Формування позитивного клімату державою до іноземних інвесторів не буде ефективним без виваженої господарської політики самих підприємств. Однак для надходження інвестицій з інших держав потрібно створити сприятливий інвестиційний клімат в Україні.

Потенційно Україна може бути однією з провідних країн Європи з вкладання прямих та портфельних іноземних інвестицій. Цьому сприяє її великий внутрішній ринок, значний промисловий та сільськогосподарський потенціал, а також вигідність геополітичного розташування України на перехресті торговельних шляхів Європи та Азії.

Створення сприятливого інвестиційного клімату в Україні є надзвичайно актуальною проблемою. Зарубіжний досвід дає підстави вважати, що залучення іноземного капіталу відіграє вирішальну роль у зміцненні економічного розвитку України лише за умов активної і організованої участі держави в інвестиційному процесі.

Забезпечення сприятливого інвестиційного клімату в Україні залишається питанням стратегічної важливості, від реалізації якого залежатимуть соціально-економічна динаміка, ефективність участі у світовому поділі праці, можливості модернізації на цій основі національної економіки.

Проблемі покращення інвестиційного клімату на державному рівні увага приділяється давно. На сьогодні в Україні вже створено правове поле для здійснення інвестиційної діяльності [10]. Між тим, попри суттєві зусилля у формуванні відповідних організаційно-економічних та правових засад зміцнення інвестиційного клімату, міжнародними експертами відзначається зниження інвестиційної привабливості України. Так, за версією Economist Intelligence Unit (EIU) Україна за показниками якості бізнес-середовища посідає 75 місце серед 82 країн [1, с. 3].

Загальний обсяг прямих іноземних інвестицій, внесених в економіку України, станом на 01.07.2007 р. склав 24 171,8 млн дол. США, що становить 111,8% до обсягу інвестицій на початок року, та 518,6 дол. на одну особу [8, с. 118].

На 10 найбільших країн-інвесторів припадає 84,0% загального обсягу залучених прямих іноземних інвестицій [9, с. 5]. Ключовими характерними особливостями, які стримують поліпшення інвестиційного клімату в Україні, є:

відсутність сталої стратегії розвитку;
обмеженість потенціалу залучення прямих іноземних інвестицій;

надмірне податкове навантаження;
відсутність гарантій та механізму забезпечення ринкових прав і свобод інвесторів;

недосконалість законодавства з питань корпоративного управління;

низький міжнародний імідж України щодо реалізації міжнародних проектів.

Практика залучення іноземних інвестицій в Україну свідчить, що розмір іноземних капіталовкладень значно відрізняється в різних її регіонах. Аналіз інвестиційної привабливості окремих регіонів вказує на певні відмінності в інвестиційному кліматі окремих областей України, що впливають на стан залучення інвестицій у їх розвиток.

Збільшення залучення інвестицій, особливо іноземних, – це пріоритетне завдання обласних органів державної влади та місцевого самоврядування усіх рівнів, яке є обов'язковою умовою для забезпечення розвитку економіки області. А тому головне завдання – це формування позитивного іміджу регіону та надання можливостей до співпраці.

Для збільшення фінансових ресурсів підприємства і пожевлення інвестиційного клімату слід:

1. Переглянути сучасну амортизаційну політику України. Тут необхідно:

довести норми амортизаційних відрахувань до рівня, який би в умовах високого ступеня спрацювання дозволив здійснювати його оновлення. За своїм економічним змістом амортизаційний фонд є не інфляційним джерелом і при раціональному нарахуванні зносу може стати реальним джерелом інвестицій на підприємстві;

треба відмовитись від застосування знижуючих коефіцієнтів до норм амортизації;

доцільно в основу нової амортизаційної політики застосувати модифікований метод прискореної амортизації, як такого, що найбільше відповідає сучасному етапу розвитку виробництва;

необхідно відмовитись від використання амортизаційного фонду як фонду поточного використання. Така практика згубна і потребує відновлення інвестиційного характеру амортизаційного фонду.

2. Зменшити пряме вилучення з прибутку підприємства, оскільки не менше третини внутрішньогосподарського нагромадження з прибутку і рентних доходів підприємств повинен використовувати на технологічне оновлення і розвиток товарного виробництва.

3. Організувати державну моніторингову службу, яка займатиметься регулюванням цін і тарифів на державних підприємствах і водночас слугуватиме стримуючим важелем інфляції. Важливо тут також відмовитись від фінансової підтримки економічно неспроможних підприємств.

4. Створити інвестиційні банки зі змішаним капіталом, які б стали своєрідними центрами інвестиційної діяльності в Україні. Вони зможуть координувати роботу фінансових посередників і стати активними учасниками формування фінансової політики.

5. Відродити довіру населення до фінансових інститутів. Для цього було б доцільно продовжити виплату коштів, що знаходяться у колишньому ощадбанку СРСР, з більш суттєвою індексацією вкладів фізичних осіб. Переглянути та змінити засади створення фонду гарантування вкладів населення, забезпечити страхування приватних вкладів клієнтів за міжнародною системою.

6. Легалізувати кошти, які обертаються в тіньовому секторі економіки, та офіційно не зареєстровані доходи громадян. Тут доцільно вдосконалити систему анонімних вкладів у банківських установах для фізичних осіб у національній та іноземній валюті. Це можна зробити, дозволивши одноразову реєстрацію нелегальних доходів громадян без порушення проти них відповідних адміністративних і кримінальних справ.

Невід'ємною складовою залучення іноземних інвестицій повинно стати формування якісної інформаційної системи про інвестиційні можливості України. За розрахунками Міжнародної фінансової корпорації за багатьма фінансовими показни-

ками стан українського бізнес-клімату є гіршим за середній рівень у Європі. У тому числі це стосується відкриття бізнесу, захист прав інвесторів, податкового навантаження. Індекс захисту прав інвесторів в Україні дорівнює 2,7 пункта, при максимальному значенні – 10,0 [1, с. 39].

Для покращення інвестиційного клімату необхідно активувати участь України в інтеграційних процесах. Вступ України до СОТ вимагає на новому рівні формування відповідної стратегії конкуренції в Україні в умовах глобалізації ринку. Інвестиційну привабливість можна збільшити перш за все за рахунок лібералізації та дерегуляції бізнесу, створення стабільного і прогресивного юридичного клімату; поліпшення корпоративного та державного управління, зняття обмежень на іноземний капітал та зовнішню торгівлю; розвитку фінансового сектору, зменшення рівня корупції, мінімізації політичного ризику, розширення інформації про Україну, підвищення її іміджу, реалізації інвестиційних стимулів.

На сучасному етапі розвитку економіки одним з ключових завдань уряд України має забезпечити переорієнтацію бюджетного механізму, перетворення його в ефективний інструмент соціально-економічної стратегії. Перш за все держава має стати активним інвестором. Не можна задовольнятися тим, що питома вага коштів державного бюджету в інвестиціях в основний капітал впала з 27% у 1990 р. до 6% в 2007 р. і до 4,9% в 2008 р. [2, с. 19].

Зміщення акцентів бюджетної політики на відновлення економічного зростання створить підґрунтя підвищення конкурентоспроможності українських товарів на світових ринках та сприятиме залученню приватних інвестицій. Позитивні сигнали для розвитку отримає не лише державний, а й приватний сектори економіки [8, с. 117].

Збільшення припливу інвестицій повинно залишатися пріоритетним напрямом діяльності органів виконавчої влади. Для цього необхідно здійснити низку заходів, зокрема:

- забезпечити стабільність нормативно-правової бази;
- розробити ефективні методи корпоративного управління;
- сприяти розширенню ринків капіталу, фондового та страхового ринків;
- удосконалити систему оподаткування, знизити податкове навантаження;
- стимулювати залучення інвестицій у наукову та інноваційну сфери;
- створити позитивний імідж держави.

Необхідно намагатися створити сприятливий інвестиційний клімат не тільки для іноземних інвесторів, але й для вітчизняних теж.

Стратегічним курсом інвестиційної політики, її основною ознакою має стати реалізація державної політики, спрямованої на розвиток інноваційної моделі структурної перебудови економіки та її зростання і утвердження України як високотехнологічної держави.

Для стимулювання інвестиційного процесу, посилення впливу держави на інноваційні дії в країні доцільно зосередити державні ресурси, створити Програму інноваційного розвитку країни, яка повинна формуватися і затверджуватися паралельно з Державним бюджетом.

Для покращення інвестиційного клімату в Україні необхідно:

- стабілізувати взаємовідносини в політичному середовищі;
- чітко визначити та дотримувати усіма гілками влади галузеві і регіональні пріоритети розвитку економіки, що сприятиме регулюванню надходження іноземних інвестицій;
- встановити на законодавчому рівні чіткі та стабільні "правила гри" для господарюючих суб'єктів, ефективне нормативне регулювання земельних, податкових, арбітражних відносин, права інтеграції України у міжнародне співтовариство;
- реструктуризація зовнішнього боргу, здійснення першочергових виплат за існуючими зовнішніми зобов'язаннями;
- застосування практики бездефіцитного бюджету, активізація неемісійних джерел фінансування державних витрат;
- розбудова відповідної інфраструктури внутрішнього інвестиційного ринку, розвиток фондового ринку; активне залу-

чення внутрішніх інвестицій, збільшення величини капіталовкладень своїми внутрішніми суб'єктами господарювання;

подолання кризи неплатежів, реформування банківської системи України, стимулювання грошових виплат за корпоративними угодами;

підвищення платоспроможності населення шляхом стабілізації виплат заробітної плати, доходів та трансфертних платежів.

Усе наголошене може послужити реальним джерелом покращення інвестиційного клімату в Україні.

Література: 1. Paying Taxes. The global picture 2007 // PricewaterhouseCoopers. World Bank. – 240 с. 2. Проект Державного Бюджету України на 2009 р. Інвестиційно-інноваційна складова // Повідомлення прес-служби МФУ від 19.09.08 р. – www.liga.net/. 3. Матвієнко П. В. Покращення інвестиційного клімату – пріоритетне завдання державного управління // Економіка та держава. – 2006. – № 11. – С. 57 – 61. 4. Платіжний баланс і зовнішній борг України. І-півріччя 2008 року. – К.: НБУ, 2008. – С. 4; 5; 37; 40. 5. Гайдуцький А. П. Оцінка інвестиційної привабливості економіки // Економіка і прогнозування. – 2005. – № 4. – С. 119 – 129. 6. Постанова Кабінету Міністрів України від 28.12.2007 р. № 1801 // <http://www.kmu.gov.ua/>. 7. Закон України "Про інвестиційну діяльність" від 20.03.1991 р. № 872-ХІІ // ВВР. – 1991. – №872-ХІІ. 8. Чистякова Н. М. Державне регулювання інвестиційного процесу в Україні // Фінанси України. – 2007. – №2. – С. 116 – 119. 9. Пешко А. В. Інвестиції, їх значення, види та форми // Інвестиції: практика та досвід. – 2007. – №6. – С. 3 – 6. 10. Закон України "Про режим іноземного інвестування" від 19.03.1996 р. № 93/96-ВР // ВВР. – 1996. – №19 – 96. – С. 80.

*Стаття надійшла до редакції
20.01.2009 р.*

УДК 658.8

Рожко В. І.

ВИЗНАЧЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ КАНАЛІВ ЗБУТУ СПОЖИВЧИХ ТОВАРІВ

This article is devoted to important problems of modern economic activity conditions – developing of promotion mechanism – from producer to consumer. Stages of promotion, starting with basing the future company goals, next going marketing researches and determining defined consumers group has been well researched.

У ринкових умовах господарювання виробник споживчих товарів стає перед вибором найбільш ефективного посередника, що здатний забезпечити необхідний обсяг збуту товарів для сталого розвитку підприємства.

Для того щоб забезпечити високий обіг товарів і збільшити обсяг збуту товарів за рахунок низької ціни, необхідно скоротити кількість ланок (посередників), через які товар надходить споживачу.

Вирішення цього питання знаходиться на стику процесів збуту і розподілу товарів. Збут товарів ширше поняття, ніж